

NIEUWE AVONTUREN

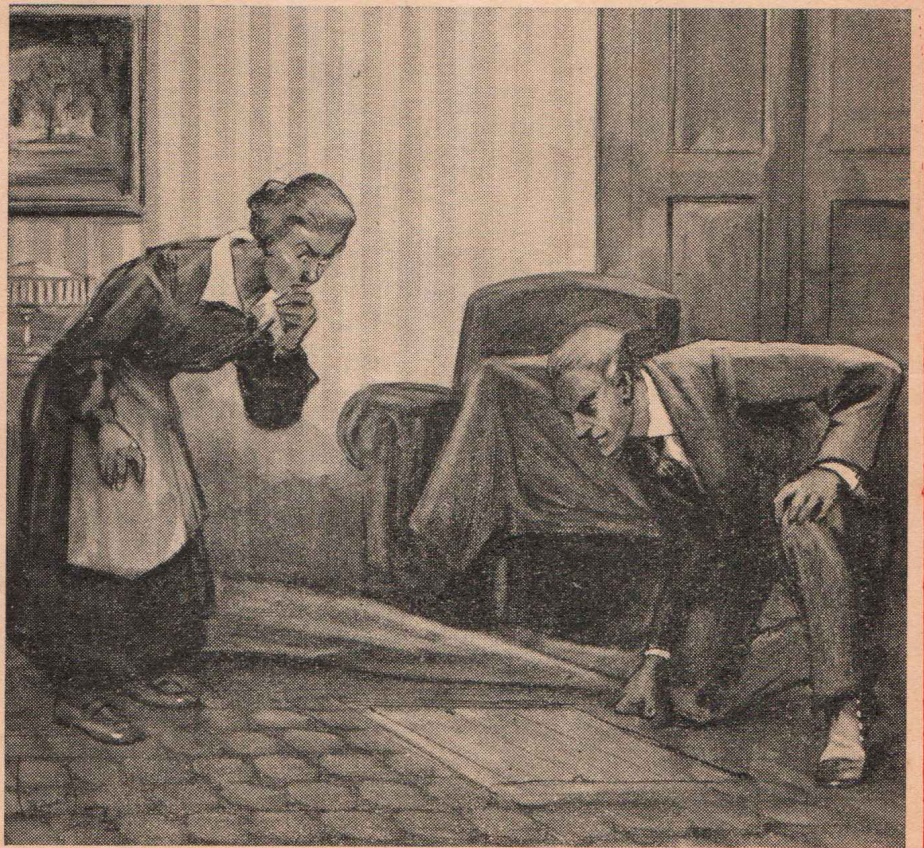
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DUIVELSE UITVINDING

N° 2452

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN DUIVELSE UITVINDING

HOOFDSTUK I

EEN ONVERWACHTE PATIENT

Niet ver van Park Lane, dat, zoals men weet tot de meest «fashionable» buurten in Londen behoort, namelijk in de Grosvenorstreet, stond, of staat misschien nog een oud zeventiende eeuwsgebouw.

Als door een wonder ontsnapte het aan de grote brand van 1666, die een belangrijk deel van de oude stad verwoestte.

Het gebouw in kwestie bestond uit een middengedeelte en twee zijvleu-

gels, die er waarschijnlijk in een latere tijd zijn bijgebouwd, daar zij van een andere stijl waren.

Het was een groot huis en telde vier verdiepingen.

De eerste werd bijna geheel ingenomen door het kantoor van de gebroeders Hyde, de tweede en derde verdieping van een der zijvleugels werd bewoond door een vooraanstaand lid van de rechterlijke macht, Lord Justice Price en zijn nicht, Kathleen Frazer.

Rechter Price was een man van omstreeks zestigjarige leeftijd, had een ernstig gelaat en liep altijd enigszins gebogen, als zocht hij naar iets op de grond.

Hij stond bij de gehele justitiële macht bekend wegens zijn gestrengheid maar ook wegens zijn onaantastbare eerlijkheid en rechtvaardigheid.

Toen hij enige jaren geleden zich opgaf als candidaat lid van de Windsor Club had er, bij hoge uitzondering, geen ballotage plaats.

Met algemene stemmen werd Lord Justice Price als lid aangenomen.

Hij bewoonde het grote huis in de Grossvenorstreet reeds sedert vele jaren.

Zijn nicht, een lief en knap meisje van twee-en-twintig jaar, en dat, voor zover men wist, zijn enige bloedverwante was, nam de plaats ener dochter bij hem in.

Behalve Kathleen, woonde ook de secretaris van rechter Price, Irwin Taylor genaamd bij hem in.

Deze particuliere secretaris was een jongeman van omstreeks dertig jaar, die steeds naar de laatste smaak gekleed ging, en van voornaam, zelfs trotse allure.

Hij had, naar het scheen niet veel te doen want men zag hem vaak op matinéés, op de sportvelden, op de renbaan, en in de salons der demi-monde.

Het overige personeel bestond slechts uit een viertal personen, twee mannen en twee vrouwen.

De rechter, wiens eigenlijke naam Lord Robert Price of Nottingham luidde, was een stil man en gaf zelden of nooit partijen.

Ook nam hij zelden uitnodigingen aan, ofschoon hij bij zijn collega's zeer gezien was.

Een enkele keer zag men hem in een schouwburg of in een concertzaal, terwijl hij niet vaak op schilderijentoonstellingen of bij wetenschappelijke lezingen ontbrak.

Men beweerde, dat rechter Price zijn beroep niet behoefde uit te oefenen om de brode, want men achtte hem zeer welgesteld.

Als iemand daar zijdelings een toespeling op maakte, dan glimlachte de rechter, schudde zijn hoofd en zei:

— Geld mag nooit de hoofdzaak zijn. Al was ik miljonair dan zou ik mijn werk toch niet opgeven.

De enige persoon die op tamelijk ge-regelde tijdstippen een bezoek bracht aan de rechter, was Herbert Spencer, zijn huisarts, een man in de kracht van zijn leven, met een donker uiterlijk.

Daar rechter Price een sterk schaakspeler was, en ook Spencer een groot liefhebber was van dat edele spel, konden zij soms gedurende de lange winteravonden uren aaneen tegenover elkaar zitten met het bord tussen hen in.

Kathleen Frazer placht dan bij de haard gezeten, een boek te lezen, of zich bezig te houden met een handwerkje, nu en dan opstaande om de heren van thee of een glas wijn te voorzien.

Het was op een avond in het laatst van Mei, toen rechter Price en dokter Spencer wederom in hun lievelingsspel verdiept waren, toen er bescheiden op de deur werd geklopt en een oude bediende binnentrad.

— Wat is er, Henri? vroeg de oude heer, verstrooid opkijkend.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar het is eigenlijk voor dokter Spencer.

— Voor mij? vroeg de geneesheer verwonderd. Hoe weet men, dat ik hier ben?

— Dat is het niet, dokter, zo wendde de man zich tot de geneesheer. Een van de bewoners, hier boven is ongesteld geworden. Zijn hospita, de oude juffrouw Bliss, kwam haastig naar beneden lopen en daar zij wist, dat gij op het ogenblik hier waart, verzocht zij mij dringend u te willen verzoeken even boven te komen. De patiënt moet er slecht aan toe zijn.

Spencer legde zijn koning om, ten teken, dat hij de partij opgaf.

— Zeg dat ik kom, Henri, zo wendde hij zich tot de bediende, die bij de deur was blijven wachten.

Dokter Spencer verliet het vertrek

en trof in de gang een dame, wier kleeding er op wees dat zij nog niet lang geleden betere dagen had gekend en wier bleek gelaat op het ogenblik grote ongerustheid verried.

Het was de weduwe Bliss, die op de bovenste verdieping van de zijvleugel woonde en daar een paar kamers verhuurd had.

— Wie is er ziek, mevrouw? vroeg de geneesheer, die de oude dame wel eens meer gesproken had.

— Mijnheer Margrath, dokter.

— Die naam ken ik niet. Woont hij reeds lang bij u?

— Neen, pas sedert enige weken, dokter.

— Wat scheelt hem eigenlijk?

— Dat weet ik niet, hij heeft eensklaps een soort toeval gekregen en is stokstijf op een divan gevallen.

— Laten wij dan maar gauw naar boven gaan.

Mrs. Bliss ging de trap op naar de bovenste verdieping en wees dokter Spencer de weg door een doolhof van gangen naar de kamer van Mr. Margrath.

De bewoner van deze kamer, een man in de kracht van zijn leven lag met gesloten ogen de mond half geopend en wasbleek gelaat plat op de divan.

Dokter Spencer maakte snel het goed van de patiënt los en haalde zijn stethoscoop, die hij altijd bij zich droeg, te voorschijn. Hij luisterde even, legde twee vingers op de pols van de patiënt, lichtte diens oogleden op en zei toen op korte toon tot de hospita, die op de drempel was blijven staan:

— Breng mij direct een kom water en wat azijn.

Toen de vrouw terug was, had dokter Spencer intussen de bewusteloze man onderzocht en vlug iets op een papiertje gekrabbeld.

Hij stak het de hospita toe en zei:

— Laat dit direct naar een apotheker brengen, maar stuur vooral geen kind; doe het liever zelf. Men zal u een flesje meegeven, dat een zwaar vergif bevat. Wees dus voorzichtig. Als ik mij niet vergis bevindt zich een apotheek hier vlak bij, op de hoek.

Mrs. Bliss haastte zich weg en dokter Spencer boog zich opnieuw over de bewusteloze man, terwijl hij diens slapen met azijn bette.

Het duurde bijna een kwartier alvorens Mrs. Bliss terug was.

— Gij zijt lang weggebleven, mevrouw, merkte Spencer ongeduldig op.

— Daar kan ik niets aan doen, dokter. Het duurde tamelijk lang voor het klaar gemaakt was. Hier is het flesje, ik ben blij dat ik het kwijt ben.

Zij overhandigde een klein flesje met een platte zijde, waarop een doodskop was aangebracht, aan de geneesheer, die nog altijd naast de zieke geknield lag.

— Nu een glas water, verzocht de dokter.

Weer verliet de oude dame het vertrek om even daarna met een glas water terug te komen.

Dr. Spencer liet met vaste hand en zeer zorgvuldig drie druppels in het glas water vallen, roerde dit toen met een spatel, die hij in een etui in zijn zak droeg om, en goot eindelijk van het aldus verdunde mengsel een geringe hoeveelheid tussen de tanden van de bewusteloze man.

Hij wierp een blik op diens gelaat, lichtte nog eens diens oogleden op, kurkte het flesje vergif zorgvuldig, liet het in zijn zak glijden en zei:

— Ik zal dit gevaarlijk goedje maar niet hier laten, meer is er niet van nodig en de rest kan mij nog wel eens te pas komen.

— Denkt gij dat Mr. Margrath herstellen zal, dokter? vroeg Mr. Bliss angstig.

— Ik geloof wel, dat hij er nu van boven op zal komen.

Heeft hij wel meer van die aanvallen gehad?

— Neen, dit is voor het eerst.

— Nu, over een kwartier zal hij wel bijkomen. Ik zal nu nog een recept opschrijven, dat gij eveneens bij de apotheker kunt laten klaar maken. Laat hij daarvan nog vanavond twee lepels innemen, dan zal hij morgen wel genezen zijn. Zo niet, dan weet gij waar ge mij vinden kunt. Hier is mijn adres. Mijn

telefoonnummer staat er op.

De geneesheer gaf haar een kaartje, wierp nog een blik op het gelaat van de zieke, waarop zich reeds wat kleur begon te vertonen en verliet het vertrek na Mrs. Bliss vriendelijk te hebben toegeknikt.

— Daar loopt hij nu maar met dat vergift in zijn zak weg, mopperde de brave vrouw. Hij gaat er mee om alsof het schoon water is. Ik zou zo'n flesje geen seconde bij me durven houden. En wat loopt hij gauw weg. In plaats, dat hij nog even wacht tot de patiënt ge-

heel bijgekomen is... Nu ja, ik zal wel een oogje op hem houden.

Kalm ging de brave vrouw weer aan haar werk, gerustgesteld over de afloop van het ongeval.

Intussen was de Dr. Spencer weer naar de huiskamer teruggekeerd en had tegenover zijn gastheer plaats genomen die de schaakstukken reeds weer voor een nieuw spel had opgesteld. Voor hij ging zitten had dr. Spencer een blik met het jonge meisje gewisseld, een blik, die door de oude rechter niet werd opgemerkt.

HOOFDSTUK II

EEN TWISTGESPREK

Een paar dagen na het plotselinge ziektegeval van Mr. Margrath, zat Kathleen Frazer alleen in haar boudoirtje naast de grote huiskamer gelegen.

Rechter Price was naar het Gerechtshof.

Er was een proces gaande over een misdaad gepleegd en onwillekeurig moest het meisje aan de misdadiger, over wiens lot Mr. Justice Price moest beslissen, denken.

Zij wist dat haar oom, hoe vriendelijk en hulpvaardig in het dagelijkse leven ook, voor de dader geen medelijden zou kennen.

Soms kwam het haar ongelooflijk voor, dat die rechtschape man zo meedogenloos rechtsprak en, van verzachtende omstandigheden zelden wilde horen en die door alle advocaten gevreesd werd om zijn scherp vernuft en zijn onverbidde logica.

Het meisje was bezig met het borduren van een monogram op een dozijn zakdoeken, bestemd als verjaringsgeschenk voor haar oom.

Glimlachend bedacht zij hoeveel genoegen zij hiermede zou doen aan haar welgestelde oom, die geen andere bloedverwanten had dan zij en die hij zeker innig lief had, op zijn eigen ietwat eenzijdige manier.

Een klopje op de deur deed haar opkijken.

Meteen legde zij met een haastig gebaar het borduurwerk naast zich op een stoel en stond op.

Haar blikken bleven op het gelaat van Irwin Taylor, de secretaris van

haar oom, die zoëven was binnengetreden, gevestigd.

Zijn kleine grijze ogen en het bleke gelaat, met de brede kaken, keken even zoekend rond en bleven toen op hun beurt op het gelaat van het jonge meisje rusten.

— Gij hier, mijnheer Taylor? vroeg Kathleen Frazer op koele toon. Ik meende dat gij mijn oom naar het Paleis van Justitie vergezeld had.

— Dat heb ik ook gedaan, Miss Kathleen, maar ik ben er tussenuit getrokken, zodra ik er kans toe zag.

Het jonge meisje haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik weet niet of dit wel de juiste wijze is om uw plicht te vervullen, zei zij, steeds op dezelfde toon. Alles wel beschouwd, geloof ik toch niet dat mijn oom u daarvoor in dienst heeft genomen.

Dat was duidelijke taal, en de jongeman deed een stap vooruit en scheen een antwoord gereed te hebben.

Hij beheerste zich echter en zei op zachte toon:

— Ik ben weggegaan, Miss Kathleen omdat ik mij onweerstaanbaar tot u voelde aangetrokken.

Het jonge meisje had met zichtbaar misnoegen toegeluisterd.

— Mijn oom betaalt u een zeer goed salaris, dat weet gij even goed als ik. Geloof gij ook niet, dat het niet te veel verlangd is als gij daar ook werkelijk voor werkt?

De jonge man haalde onverschillig de schouders op.

Hij mompelde iets onverstaanbaars voor zich heen en zei:

— Laat ons niet daarover spreken; daarvoor ben ik niet gekomen. Iedereen tracht gelukkig te worden op zijn eigen manier. Mijn geluk schuilt hier, dat weet je heel goed. Ik behoef je toch niet te zeggen, Kathleen dat ik dol op je ben.

Kathleen keek Taylor met een toornige blik in haar ogen aan en zei:

— Zwijg, mijnheer Taylor. Ik wil daar niets van horen.

Taylor kwam een paar stappen naar haar toe, terwijl zijn ogen gloeiden van nauw bedwongen hartstocht.

Zijn adem ging sneller toen hij vervolgde:

— Je moet naar mij luisteren. Ik heb van je gehouden van het eerste ogenblik af, dat ik je zag en ik kan niet langer zwijgen. Wil je me niet enige hoop geven?

Het meisje maakte een afwijzend gebaar.

— Neen, zei zij met vaste stem. Dat kan ik niet, want dan zou ik oneerlijk zijn tegenover mijzelf. Ik kan geen grein liefde voor u opbrengen, mijnheer Taylor.

De jongeman deinsde achteruit, alsof hij een klap in het gezicht had gekregen.

De kleur trok uit zijn wangen weg en hij stamelde op hese toon:

— Ach Kathleen, hoe kun je denken dat ik daarmee maar aanstonds genoeg neem? Denk je dat ik naast je zou kunnen blijven voortleven met de gedachte dat ik je volkomen onverschillig ben?

Het jonge meisje haalde de schouders op en zei onverschillig:

— Als u dat niet bevalt, kunt u immers vertrekken.

— Maar Kathleen, weet je wel wat je zegt, meisje?

— Ik weet zeer goed, wat ik zeg, mijnheer Taylor en ik verzoek u mij te verlaten. Ik beschouw ons gesprek als geëindigd.

— Is dat je laatste woord?

— Mijn laatste. Gaat u nu alstublieft weg, en laat mij met rust.

De jonge man was zo mogelijk nog bleker geworden.

Zijn kleine grijze ogen schitterden wraakzuchtig.

Toen zei hij op doffe toon:

— Je wilt dus niet? Je haat me? Het is goed; wij zullen nog wel zien.

Hij wierp nogmaals een blik om zich heen en trad dicht op het meisje toe.

Toen kwam het sissend over zijn lippen:

— Er is zeker een ander?

Op die vraag verspreidde zich een vlamvend rood over de wangen van het jonge meisje.

Zij wankelde, bracht de hand naar haar boezem, maar had zich aanstonds hersteld en riep toornig.

— Verlaat onmiddellijk dit vertrek, mijnheer Taylor ik wens van uw tegenwoordigheid verlost te zijn. Ik zal consideratie met u gebruiken en mijn oom nog niet op de hoogte stellen van wat hier is voorgevallen, op voorwaarde echter dat gij nooit meer op dit onderwerp terugkomt.

— Goed, zei Taylor wij willen het er dan voorlopig bij laten, maar ik kan en wil u niet beloven dat ik een gevoel uit mijn hart ruk, dat daar reeds al te diep wortel heeft geschoten.

Hij wierp het meisje nog een blik vol gloeiende hartstocht toe en verliet het vertrek.

Zodra de jongeman weg was, liet Kathleen zich in een stoel vallen, met een huivering van afkeer.

Met moeite wist zij zich in zoverre te herstellen, dat zij haar oom, die een half uur later van het Paleis van Justitie terugkeerde, een opgewekt gelaat kon tonen.

Die namiddag verscheen Taylor laat aan het diner.

Zijn gelaat stond nors en hij sprak gedurende de maaltijd bijna geen woord.

Nu en dan wierp hij Price een ondoorgrondelijke blik toe, die Ellen Frazer enigszins verontrustte.

Haar oom was een strenge, maar geëldige en rechtvaardige, en in de huiselijke kring zelfs zachtzinnige man.

Wat kon er tussen die twee zijn voorgevallen, dat de jonge secretaris zo deed

wrokken en een stekende blik in diens ogen bracht?

Daarover dacht het jonge meisje nog na. Toen de maaltijd afgelopen was, en zij zich in haar eigen kamer had teruggetrokken, peinsde zij nog na over wat er tussen haar en de secretaris van haar oom was voorgevallen.

Deze was met zijn patroon achtergebleven in de rookkamer, achter de eetzaal, en eerst tot haar verwondering, daarna tot haar ontsteltenis, hoorde Kathleen, aanvankelijk gedempt, maar spoedig op luide toon een twistgesprek tussen die twee ontwikkelen.

Zij kon in haar boudoirtje onmogelijk horen, waarover haar oom en Irwin Taylor het hadden, maar het was duidelijk, dat de oude heer zich zeer opwond.

Nu en dan liet de secretaris een onaangenaam honend lachje horen, hetwelk Kathleen Frazer maar al te goed van hem kende.

Zij deed de deur van haar kamer, die op de gang uitkwam, onhoorbaar open en verraste de twee mannelijke bedienden, die in luisterende houding bij de deur van de rookkamer stonden.

Zij schrikten op, toen zij het gerucht der opengaande deur hoorden.

Miss Frazer toonde zich verontwaardigd en zei op strenge toon:

— Wat doen jullie hier, Henry, en Barton? Ga dadelijk aan uw werk.

Onmiddellijk verwijderden de beide bedienden zich, maar niet dan nadat zij nogmaals een blik hadden geworpen op de deur, waarachter de luide stemmen klonken.

Nog een ogenblik bleef Ellen Frazer hoofdschuddend luisteren, ging toen vast beraden naar de deur en klopte.

Direct zwegen daarbinnen de twistende stemmen.

Er klonken haastige, naderende schreden en de deur werd geopend.

Rechter Price stond op de drempel.

Zijn gelaat was vertrokken van drift, en de hand beefde, waarmee hij de deurkruk vasthield.

In het midden van de kamer stond Irwin Taylor, de armen over de borst gekruist, en met een boosaardige trek

om zijn dunne lippen, die een smalle streep trokken in zijn bleek gelaat.

Langzaam trad Ellen binnen, zwiingend en onderzoekend van de een naar de ander starend.

— Ik dacht... ik meende, dat ik u hoorde roepen, oom, zei zij eindelijk, terwijl zij haar hand op de arm van haar oom legde, hem angstig-vragend in de ogen kijkend.

— Neen, kind, dan heb je je vergist, kwam het enigszins hees over de lippen van de rechter. Ik, wij hadden 'n kleine woordenwisseling over een kwestie van ondergeschikt belang; 't heeft niets te betekenen. Aanstonds kom ik een kop thee bij je drinken.

Met zachte dwang schoof hij het jonge meisje naar de deur.

Nog eenmaal wierp Kathleen een onderzoekende blik op het gelaat der twee mannen, waarna zij het vertrek verliet.

Een paar minuten later voegde Price zich bij haar, blijkbaar nog zeer opgewonden, maar alle moeite doende om zijn nicht niets van zijn drift te doen blijken.

Na de thee begaven beiden zich naar de muziekzaal, op de derde verdieping gelegen, een fraai ingericht vertrek waar twee piano's stonden, een piano en een prachtige Errard-vleugel.

Het meisje zette zich voor een der instrumenten en speelde uit het hoofd op aangrijpende wijze enige composities van Chopin.

De rechter had in een der gemakkelijke lederen stoelen plaats genomen.

Voorovergebogen, met het hoofd in de handen, de ellebogen op de knieën steunend, luisterde hij. Toen het jongemeisje eindelijk met een ruisend accord afbrak, hief hij het hoofd op.

Zijn gelaat was bleek, en in zijn donkerblauwe ogen, glansden tranen.

Kathleen snelde op hem toe, knielde voor hem neer, vatte zijn handen en zei:

— Wat scheelt er aan, oom? Hebt u verdriet?

— Neen, schat, en misschien ook wel je spel heeft me zeer aangegrepen. Ik verlang nu naar rust. Het is al vrij laat en morgen moet ik vroeg op.

— Gij zijt toch niet ziek, oom? drong het meisje aan.

— Neen, mijn kind. Ik ben niet zo jong meer. Kom, geef mij een kus, en laat ik je danken voor het genot, dat je mij door je spel geschonken hebt.

Het jonge meisje strekte haar armen uit, daar haar oom onder het spreken reeds was opgestaan en kuste hem teer op de wang.

Langzaam, met gebogen hoofd, verliet Lord Justice Price het vertrek.

Op de drempel keerde hij zich nog eens om.

— Goede nacht, Ellen.

— Goede nacht oom.

Het waren de laatste woorden, welke het jonge meisje ooit uit de mond van rechter Price zou vernemen.

HOOFDSTUK III

VERGIF

De volgende dag omstreeks drie uur in de namiddag zat een aantal leden in de grote conversatiezaal van de Windsor Club in de Oxford Street, rondom de grote leestafel, of aan de kleine tafeltjes die voor de ramen waren geschoven, vanwaar men een onbelemmerd uitzicht had op het druk gewoel in deze voorname verkeersader.

De meeste leden waren verdiept in de lectuur van een der vele kranten en tijdschriften, die op de leestafel verspreid lagen.

Door de wijdgeopende deuren had men het gezicht op de biljartzaal, waar enige leden een partij speelden.

Niets anders werd vernomen dan het getik der ballen, die over het groene laken rolden en enkele met gedempte stem gewisselde woorden.

Toen ging de deur opnieuw open en Lord Blackmouth, een van de oudste leden van de club, trad met ontsteld gelaat het vertrek binnen.

Zijn ogen keken zoekend rond tot zij gevestigd bleven op het gelaat van de vice-president der Club, Lord William Aberdeen, die met zijn medewerker en vriend Charles Brand over een grote landkaart stond heengebogen.

Blijkbaar beraamden zij het plan voor een hunner reizen.

Zonder op iemand anders acht te slaan ging Lord Blackmouth regelrecht naar Lord Aberdeen toe, bleef voor hem staan, kuchte eens en zei, toen de vice-voorzitter opkeek:

— Hebt gij het vreselijk nieuws van Lord Justice Price reeds gehoord, my-

lord? Gij behoort immers tot zijn vrienden?

— Ja zeker, antwoordde Lord Aberdeen, terwijl hij zich oprichtte en de spreker met een vragende blik in zijn grote grijze ogen aanstaarde. Wat is er met hem? Er is hem toch geen ongeluk overkomen?

— Erger dan dat, mylord.

— Wat. Hij is toch niet dood?

— Vermoord, mylord.

De vice-voorzitter deed een stap achteruit.

Zijn fijn besneden gelaat was zichtbaar bleek geworden.

Verscheidene leden der club waren op het horen van dit korte gesprek komen toelopen.

Lord Aberdeen was de eerste die weer sprak.

— Heeft men de moordenaar gevat?

— Neen, mylord. Nog niet. Hij moet vergiftigd zijn.

— Wanneer?

— Het moet gebeurd zijn tussen gisteravond tien uur, toen hij zijn nicht Kathleen in de muziekzaal verliet en vanochtend om half negen, toen men hem levenloos in zijn bed aantrof.

— Hoe heeft men de vergiftiging geconstateerd.

— Zijn arts en vriend, dokter Spencer werd onmiddellijk ontboden en constateerde volkomen ontbinding van het bloed. De huid vertoonde donkere plekken en het gelaat was opgezwollen.

— Heeft men verdenking tegen iemand?

— Dat is mij onbekend.

— Hoe komt het dat de bladen nog niets gemeld hebben.

— De misdaad werd eerst ontdekt nadat de ochtendbladen reeds verschenen waren en pas een uur geleden werd er aangifte bij de politie gedaan. Ik hoorde er toevallig van door ons medelid hoofdingspecteur Baxter van Scotland Yard.

— Hoe komt het dat men de misdaad pas zo laat heeft aangegeven? vroeg Lord Aberdeen met gefronste wenkbrauwen.

— Dat kan ik evenmin zeggen. Ik weet geen verdere bijzonderheden.

De vice-president trok een stoel bij en ging zitten.

— Rechter Price dood, vermoord, mompelde hij. Hoe is het mogelijk? Had hij vijanden? Hij was streng, dat is waar, maar hij was steeds onbevooroordeeld en rechtvaardig. Wat kan hier achter schuilen, mylord, zo wendde hij zich tot de man, die de noodlottige tijding had gebracht.

Lord Blackmouth haalde de schouders op.

— Ik begrijp er niets van en ook de politie tast in het duister, mylord. Men denkt aan wraak of aan een poging om zich van zijn vermogen meester te maken. Gij zult wel weten dat Price zeer welgesteld was.

Lord Aberdeen knikte, stond met een snelle beweging op en zei:

— Ik wil hem aanstonds zien.

— Ik weet niet of men u wel zal toelaten, zei Lord Blackmouth aarzelend. Ik geloof dat er op het ogenblik politie in huis is.

— Men zal mij de toegang niet weigeren, verzekerde Lord Aberdeen. Gaat u met mij mee, mijnheer Brand?, zo wendde hij zich tot zijn vriend.

— Tot uw dienst, mylord, zei Brand.

Het tweetal nam met een vluchtige groot afscheid en haastten zich het gebouw uit, en riepen op straat een taxi aan, die hun spoedig naar het huis in de Grosvenorstreet bracht.

Lord Blackmouth had gelijk; er stond een politieagent voor de deur.

Hij hield Raffles met een gebaar tegen en zei:

— Ik mag u niet laten passeren, mijnheer.

— Ik ben Lord Aberdeen.

— Het spijt mij, mylord, ik mag geen uitzondering maken.

Juist op dit moment werd de deur geopend en trad er een zwaarlijvig man met een volle blonde baard en lichtblauwe ogen naar buiten.

Het was Phileas Baxter, de hoofdingspecteur van Scotland Yard.

— Ah, zijt gij daar, mylord? Wat zegt gij wel van die vreselijke tijding?

— Ik hoorde het zoëven op de club. Ik zou zeer gaarne mijn dode vriend nog eens zien. Is dat gepermitteerd.

— Voor u spreekt dat vanzelf. Agent laat de heren passeren.

— Gij moet mij verontschuldigen, mylord, dat ik u niet kan vergezellen, zei de hoofdingspecteur, maar mijn plicht roept mij elders. In de slaapkamer zult gij echter Inspecteur Sullivan vinden, die u alle gewenste inlichtingen zal verschaffen.

— Dank u, hoofdingspecteur.

Baxter salueerde en Lord Aberdeen gevolgd door Charles Brand, ging naar binnen.

In de hall trad de butler Barton hem met bleek gelaat tegemoet.

— Wel Barton, dat is een vreselijke slag, zei Raffles.

— Dat moogt gij wel zeggen, mylord, zei de oude man. Wij zijn er totaal van in de war.

— Hoe is Miss Kathleen er onder?

— Diep verslagen, mylord en zeer bedroefd. Mijnheer Price was haar enige bloedverwant. Zij had niemand anders dan hem op de wereld.

— Wees zo goed, en vraag haar of zij mij wil ontvangen.

— Daar behoeft gij niet aan te twifelen, mylord, zei Barton trouwhartig. Wees zo goed mij te volgen, mylord.

De butler bracht de twee bezoekers naar een kleine kamer naast de grote slaapkamer van de dode gelegen.

Hij klopte aan en diende hen aan.

— Miss Kathleen verzoekt u binnen te treden zei hij even later.

Lord Aberdeen en Charles Brand gingen het kleine vertrek binnen, waar

Kathleen Frazer in een zwarte japon gekleed, dicht bij het venster zat, waarvoor het gordijn was neergelaten.

Zij was alleen, en haar bleek gezicht was door smart vertrokken. Haar ogen waren dof en rood van het wenen.

Zij stond op en kwam de twee bezoekers tegemoet.

— Ik dank u dat gij gekomen zijt, mylord, en gij ook mijnheer Brand, zei zij. Oom Robert achtte u zeer hoog en ik weet dat gij zijn vriend waart.

— Wij condoleren u hartelijk met dit verlies en hopen, dat wij u op een of andere manier van dienst kunnen zijn miss, als ten minste niemand anders ons is voorgeweest, zei Raffles op zachte toon. En ik zou ook gaarne mijn overleden vriend nog eens willen zien.

— Dan zal ik u voorgaan, zei het jonge meisje.

Zij ging hen voor naar de naastgelegen slaapkamer en opende de deur.

Het was een groot vertrek, in Queen Annestijl gemeubeld.

Ofschoon het ook hier half duister was, viel aanstonds het geweldig grote, antieke bed, dat enige jaren geleden door Robert Price gekocht was, in het oog.

Op de vier hoeken van dit hemelbed, verhieven zich gedraaide kolommen, die de zware hemel droegen waarvan zware geelzijden gordijnen tot bijna op de vloer afhingen.

Lord Aberdeen kende dit bed, een praalbed van een der eerste Engelse koningen en hij had de eigenaar van deze kostbare antiquiteit altijd een weinig om dit bezit benijd.

En nu lag daar, midden op het sneeuw witte laken, met de handen over de borst gekruist, het lijk van de oude rechter.

Lord Aberdeen trad naderbij, boog zich over het stoffelijk overschot en schudde het hoofd.

De dode was bijna onherkenbaar, zo had het vergif zijn gelaatstrekken veranderd.

Het gelaat was loodblauw en vertoonde hier en daar zwarte plekken.

De ogen waren gezwollen en had

men nauwelijks kunnen sluiten.

Met de hand voor de ogen wendde Lord Aberdeen zich af.

Toen hij het hoofd weer ophief kreeg hij de detective in het oog, die op enige afstand bescheiden was blijven staan.

Hij wendde zich tot Miss Frazer en zei:

— Ik zou de inspecteur gaarne een paar vragen willen stellen, lieve Kathleen en het is, dunkt mij, beter dat gij daar niet bij zijt. Ga weer naar de kamer hier naast, ik kom aanstonds afscheid van u nemen.

Zonder een woord te spreken, met gebogen hoofd, verliet het jonge meisje het vertrek.

Zodra de deur achter haar gesloten was, trad Lord Aberdeen op het venster toe en trok de gordijnen een eindje open.

Opnieuw ging Lord Aberdeen naar het bed en wierp nogmaals een blik op het misvormde gelaat van de dode.

Toen schudde hij het hoofd en mompelde half luid:

— Het vergif moet wel zeer sterk geweest zijn.

Daarop wendde hij zich om en zei:

— Ik zou u gaarne een paar vragen willen stellen inspecteur. Ik ben Lord Aberdeen en superintendant Baxter heeft mij daartoe verlof gegeven.

— Ik ken uw naam zeer goed, mylord, zei de inspecteur. Voor zover mijn plicht het mij toelaat, wil ik u gaarne antwoorden.

— Waart gij hier toen dokter Spencer het lichaam van de dode onderzocht?

— Ik kwam juist toen hij met zijn onderzoek gereed was. Later kwam ook de gerechtsgeneesheer.

— En wat zeiden de heren?

— Dat mijnheer Price ongetwijfeld door toediening van vergif overleden was.

— Weet gij ook of er reeds sectie is verricht en of de inhoud van de maag is onderzocht?

— Ik weet het niet, mylord, en als het gebeurd is, in ieder geval niet in mijn tegenwoordigheid.

— Heeft men hier in huis enig spoor van het toegediende vergif gevonden?

— Niets, mylord.

— Was mijnheer Price gewoon zijn slaapkamer van binnen af te sluiten?

— Volgens de butler deed hij dat altijd.

Lord Aberdeen dacht even na en ging toen naar het raam.

— Was dit raam dicht of gesloten? vroeg hij.

— Het was met de spanjolet gesloten, mylord, en ook de luiken waren dicht. Zoals gij ziet, bevinden deze zich aan de binnenkant.

Lord Aberdeen knikte en opende vervolgens het raam.

Hij wierp een blik naar buiten en zei:

— Dat raam is minstens twintig meter van de grond, en als het gesloten was en de luiken waren dicht, dan is het onmogelijk dat hier des nachts iemand is binnengedrongen.

— De moordenaar kan zich hebben laten insluiten en reeds in de kamer geweest zijn, toen de oude heer zich ter ruste begaf, merkte de inspecteur op.

— Dat is zo, maar hoe is hij dan weer ontkomen?

— Men heeft de gangdeur vanochtend open gevonden.

Lord Aberdeen hief met een ruk het hoofd op.

— Open? herhaalde hij.

— Ja, mylord, dat wil zeggen, de deur stond niet open, maar was niet op slot.

— En stak de sleutel van binnen in het slot?

— Ja, mylord.

— Vond men de dode op zijn bed?

— Hij lag precies, zoals hij daar nu ligt.

Lord Aberdeen wisselde een blik met

zijn vriend, die tot nu toe geen woord had gesproken.

— Wat denkt gij er van, mijnheer Brand? vroeg hij.

— Ik moet zeggen, mylord, dat ik het een duister geval vind, antwoordde Charles Brand.

— Ik ook, zei Lord Aberdeen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik er tot dusverre niets van snap.

Lord Aberdeen wendde zich naar de deur en gaf toen Brand een wenk hem te volgen.

Nog eens keek hij om naar het levenloze lichaam en het smetteloze laken en verliet daarna, door zijn vriend gevolgd, het vertrek.

Hij ging de kleine zijkamer weer binnen en zei tot Miss Frazer, die was opgestaan en hem tegemoet trad:

— Als gij mij in deze kwestie soms nog nodig mocht hebben, kunt gij ten allen tijde over mij beschikken, Miss Kathleen. Wat ik zeggen wilde: waar is de secretaris van uw oom?

— Hij is er vandaag in het geheel niet geweest, luidde het antwoord.

— O, neen? vroeg Lord Aberdeen verwonderd. Hij woont hier toch in huis?

— Hij was vannacht niet hier in huis, zei het meisje nauwelijks hoorbaar.

— Hebt gij dat aan de politie medegedeeld?

Kathleen knikte bevestigend.

— Men vroeg het mij, en toen moest ik het natuurlijk zeggen, mylord. Bovendien, de bedienden wisten het ook.

Lord Aberdeen bleef een ogenblik staan nadenken, toen stak hij Kathleen de hand toe en zei:

— Ik moet nu afscheid van u nemen. Ik wens u sterkte toe, in deze voor u zo moeilijke dagen, gij kunt op mij rekenen.

HOOFDSTUK IV

VRAGEN EN NOG EENS VRAGEN

Toen de twee vrienden op straat stonden, vroeg Charles Brand:

— Een taxi, Edward?

— Neen, Charles, antwoordde de Grote Onbekende. Als je het goed vindt, wandelen wij naar huis, dan kan ik in die tijd nadenken.

Bijna een vol uur liepen de beide vrienden zij aan zij voort, zonder dat er een enkel woord gewisseld werd.

Pas toen zij voor de deur stonden van de villa in de Cromwellstreet, zei Lord Edward Lister, alias John Raffles, die dit fraai huis onder de naam Lord William Aberdeen bewoonde, tot zijn vriend:

— Het is een droeve geschiedenis, Charles, en een duister geval.

— Duister? Ik laat mij villen als ik er een zier van begrijp, zei de jongeman. Raffles had de huissleutel uit zijn zak gehaald en de deur geopend.

Gaston, de oude kamerbediende van zijn Lordschap, kwam hen tegemoet, om hun overjassen in ontvangst te nemen.

— Zijn er brieven of boodschappen geweest Gaston? vroeg Raffles.

— Dokter Spencer is er geweest, mylord, luidde het antwoord.

— Dokter Spencer? herhaalde Raffles verwonderd. Wat kwam die hier doen? Hij heeft mij nog nooit een bezoek gebracht.

— Hij heeft bijna een half uur gewacht, mylord en toen is hij heengegaan, omdat zijn tijd beperkt was, maar hij heeft een briefje voor u achtergelaten. Het ligt op de schrijftafel in uw werkkamer. Blijft mylord thuis dine-

ren?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Ja, Gaston, vraag aan de huishoudster, of zij voor een kleine maaltijd zorgt. Kom mee, Charles, we zullen eens zien wat dokter Spencer wel van mij gewild heeft.

De twee vrienden begaven zich naar de werkkamer van Raffles, waarvan de ramen uitzagen op het grote park met zijn hoogopgaand geboomte, dat zich achter de villa uitstrekte.

Raffles nam het briefje, dat in een zijner eigen enveloppen was gestoken en las het vlug door.

Een trek van verbazing vertoonde zich op zijn gelaat.

— Een kort en een vreemd briefje, Charles, riep hij uit. Luister maar eens.

« Mylord,

» Ik ben tot mijn spijt wel niet zo goed bekend met u, als de overledene Mr. Price, maar toch waag ik het uw hulp in te roepen ten bate van Miss Kathleen Frazer.

» Zij staat na deze droevige gebeurtenis geheel alleen en heeft steun en voorlichting nodig.

» Gij kent haar reeds lang en ik behoef er voor u geen geheim van te maken dat ik haar innig liefheb.

» Gij beschikt over zeer veel connecties en ik zou gaarne zien, dat gij Miss Kathleen tijdelijk haar intrek zoudt willen doen nemen bij een uwer oude vriendinnen liefst ver van Londen, in het Zuiden des lands, in Dorset of Devonshire, bijvoorbeeld.

» In die mooie streek met zijn heerlijk

klimaat zal de herinnering aan deze ellendige geschiedenis eerder verdwijnen. Denk daar eens over na, dan kunnen wij, als gij vanavond op de club komt, daar nog eens over spreken.

» Met beleefde groeten en ware hoogachting.

Herbert Spencer. »

Charles Brand had met enige verbazing toegeluisterd.

— Ik vraag mij af, waarom hij Miss Frazer zo gauw uit Londen weg wil hebben?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat zullen wij vanavond wel horen. In ieder geval ben ik blij, dat hij zich juist tot mij wendde. De markiezin, Lady Fyre zal gaarne bereid zijn het meisje tijdelijk te huisvesten. Zij heeft een edel hart en is kinderloos.

Nog enige tijd vertoefden de twee vrienden in de bibliotheek tot Gaston kwam melden dat het eten op tafel stond.

Het was bijna acht uur, toen zij opstonden, om zich naar de rookkamer te begeven, waar zij steeds plachten te vertoeven, de weinige keren dat zij thuis dineerden.

Zij zaten ternauwernood in hun gemakkelijke lederen leunstoelen, of Gaston bracht de avondbladen binnen.

Raffles schoof het stapeltje kranten naar Brand en zei lachend:

— Charles, doe me het genoegen mij eens voor te lezen wat de heren verslaggevers te vertellen hebben over de geheimzinnige geschiedenis in de Grossvenor Street.

— Met genoegen, zei Brand.

Hij nam de «Times» ter hand en sloeg het blad open, maar nauwelijks had hij er een blik in geworpen of hij slaakte een kreet van verbazing.

— Heeft men de moordenaar? vroeg Raffles, na een lange haal aan zijn sigaret.

— Men heeft iemand gearresteerd, maar de moordenaar heeft men zeker niet, Edward.

— Wat vertel je me nu? Wie is het dan?

— De secretaris van Lord Justice Price, Irwin Taylor.

— Taylor? Hoe komen zij daar bij?

— Dat is gauw verteld. De bedienden hebben in de laatste tijd menigmaal een heftige woordenwisseling tussen rechter Price en zijn secretaris gehoord, zonder evenwel te kunnen verstaan wat er gesproken werd. De verhouding tussen die twee moet in de laatste weken alles te wensen hebben overgelaten.

— Waarom zond hij dan die man niet weg? riep Raffles verbaasd uit.

— Ja dat schijnt op zich zelf ook weer iets geheimzinnigs te zijn. In ieder geval deed hij het niet, ofschoon de bedienden ook al hebben verklaard, dat de jongeman ongeveer niets uitvoerde en vaak hele dagen wegbleef, zonder dat zijn patroon ook maar een enkele keer naar hem vroeg. Waarom de oude heer Price er trouwens een secretaris op na hield, is niet heel duidelijk, want hij had geen eigen praktijk en al zijn werk voor de rechtbank werd gedaan door een secretaris van de griffie.

— Merkwaardig, mompelde Raffles.

Daarop vervolgde hij wat luider:

— Als men niet beter wist, zou men haast denken, dat hier chantage in het spel is, en dat er in het verleden van de dode dingen zijn gebeurd, die hem met handen en voeten aan een niets waardige deugniet bonden. En toch, het is zo goed als onmogelijk dat Taylor de misdaad heeft gepleegd. Wij beiden weten, waarom.

Hij zweeg even en ging toen voort:

— Het levenloze lichaam van Price werd immers om half negen gevonden?

— Ja, op dat uur werd hij gevonden door de butler, die hem een kop thee kwam brengen.

— En hebben de geneesheren geconstateerd, wanneer de dood moet zijn ingetreden?

— Ja. Minstens zes uren eerder. Eerder meer dan minder.

— Dus als wij aannemen, dat de dood bijna onmiddellijk is ingetreden, nadat het vergif werd toegediend, kan de misdaad niet eerder gepleegd zijn dan omstreeks half drie in de nacht.

— Dat klopt.

— Dan weten wij waaraan wij ons te houden hebben, zei Raffles. Waar is Taylor gearresteerd?

— Ten huize van Price. De post voor de deur was ingetrokken en omstreeks een half uur later kwam Irwin Taylor aanzetten.

— Was Kathleen thuis?

— Ja, zij heeft hem ontvangen en zij moest hem zelf het nieuws mededelen. Een kwartier later werd hij gearresteerd.

— En hij wist niets van de misdaad af?

— Niets. Hij beweerde op het Hoofdbureau van Politie dat hij nog geen krant in handen had gehad. Op de vraag waarom hij zich niet zoals gewoon, thuis had bevonden en om half tien aan 't werk was gegaan, antwoordde hij, dat hij een nacht bij een vriendin, zullen wij maar zeggen had doorgebracht.

— En wat zei de commissaris?

— Die zond onmiddellijk een paar agenten om de waarheid van zijn bewering te controleren. Zij konden echter de dame in kwestie in wiens gezelschap Taylor verklaarde te zijn geweest, nergens vinden. Het spreekt dus van zelf dat de commissaris aan dit alibi weinig waarde toekende en last gaf de gearresteerde in verzekerde bewaring te houden.

— En waarop werden de arrestatie en de verdenking gebaseerd?

— Voornamelijk op de verklaringen der bedienden, die reeds direct gezegd moeten hebben dat er in de laatste tijd vaak een hoogoplopende woordenwisseling tussen Mr. Justice Price en zijn secretaris plaats heeft gevonden. De butler Barton heeft bovendien onder ede verklaard dat hij Taylor eens heeft horen zeggen: « Als mijn levenswijze u niet bevalt, tracht u dan van een andere secretaris te voorzien, ik heb er meer dan genoeg van, en ik voorstel u dat dit alles nog eens slecht zal aflopen. ».

Raffles hief met een ruk het hoofd op en zei:

— Het is zo duidelijk als glas, dat er iets heeft bestaan tussen Price en

Taylor dat voor de buitenwereld verborgen is gebleven, maar dat voor beide betrokkenen blijkbaar van groot gewicht is geweest.

— Dat ben ik met je eens. De commissaris scheen er trouwens ook zo over te denken en dat moet zijn wantrouwen jegens de arrestant nog hebben doen toenemen. Ten overvloede was het niet onbekend, dat Taylor een goed oogje had op Kathleen Frazer, die algemeen doorging voor de enige erfgenaam van haar rijke oom.

— En hoe reageerde Taylor op dit alles? vroeg Raffles.

— Het verslag zegt dat hij tamelijk nerveus was, maar op de meeste vragen van de commissaris slechts met een minachtend schouderophalen antwoordde.

— Hij trachtte zich dus niet te verdedigen?

— Hij beweerde alleen dat hij onschuldig was. Hij zei dat het de zaak van de rechter was, te bewijzen dat hij inderdaad de moord gepleegd had.

— Het is een van de wonderlijkste gevallen, die ik ooit heb beleefd, zei Raffles.

— Hoezo?

— Wel, naar mijn mening valt er niet aan te twifelen dat de moordenaar zich in huis heeft bevonden. Zelfmoord is natuurlijk uitgesloten, want al had men dan niet een overblijfsel van het vergif gevonden, dan had men toch het glas moeten vinden, het flesje, of doosje of wat dan ook, waarin het zich bevonden heeft.

— Maar zou het niet een pil geweest kunnen zijn? riep Brand eensklaps uit.

Raffles dacht even na.

— Een pil? Misschien wel, of iets dergelijks. Maar ik blijf er bij, dat aan een zelfmoord in het geheel niet gedacht kan worden. Voor een zelfmoord zijn er altijd dringende redenen, en daar is hier geen sprake van. Price had geen geldzorgen, en hij was volkomen gezond, zoals zijn huisdokter Spencer mij meer dan eens verzekerd heeft. Hij was nooit zwaarmoedig, en bekleedde een eervolle positie, hij was zeer

gezien bij zijn collega's, kortom, hij had volstrekt geen reden om dit ondermaanse uit eigen wil te verlaten. Neen, wij hebben hier wel degelijk met een moord te doen. De vraag is alleen: hoe is de moordenaar binnengekomen?

— Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten. Het raam was gesloten en de luiken waren dicht. In het vertrek bevond zich wel een schoorsteen, maar de rookgang was dichtgemetseld.

— Maar wacht eens even... daar valt mij ineens in dat Price pas een maand geleden deze nieuwe slaapkamer heeft betrokken. Ik geloof echter niet dat dit van veel betekenis is. Van meer belang is, dat men de kamerdeur open heeft gevonden, terwijl het toch vaststaat dat Price altijd de deur van zijn slaapkamer, voor hij ging slapen, van binnen placht te sluiten.

— Dat is zo, daarop wordt in dit verslag nog eens extra gewezen. Tien minuten nadat Price naar boven was gegaan heeft zijn nicht nog aan de kruk van de deur gedraaid om te zien of de deur op slot was. Price reageerde daarop niet en hij sliep dus zeker al. Welnu, het meisje verzekert met beslistheid, dat de deur toen dicht was.

— Dan heeft Price de deur dus zelf geopend. Blijft alleen de vraag, waarom

hij dat deed.

— Zou hij zelf misschien de persoon hebben binnengelaten, die hem naderhand van het leven beroofde?

— Dat lijkt mij zeer onwaarschijnlijk. Een man als Price zou zich zeker niet goedschiks vergif laten toedienen.

— Het kan hem in een of andere drank zijn ingegeven.

— Dat is niet geheel en al onmogelijk, maar dan zou het ook zeker een huisgenoot moeten zijn geweest.

Brand schudde het hoofd.

— Er waren er maar twee, zei hij. Zijn nicht en de secretaris. Dat Kathleen Frazer tot zulk een afschuwelijke daad in staat is, kan en wil ik, en niemand met mij geloven. Wij weten dat Taylord 's nachts afwezig was en het dus ook onmogelijk kan hebben gedaan. Blijven dus over de bedienden. Maar welke reden zouden die in 's hemelsnaam gehad hebben de oude man te vermoorden.

Raffles haalde de schouders op.

— Ja, zo iets is ondenkbaar, zei hij. Allen waren zij reeds jarenlang in zijn dienst en zij mochten hem allemaal graag. Neen, die mogelijkheid kunnen wij gerust uitschakelen.

— Maar wat dan? Wat dan?

HOOFDSTUK V

BEWEZEN ONSCHULD

De volgende ochtend, omstreeks half tien werd Irwin Taylor van uit de cel, waar hij de nacht op een niet al te zachte brits had doorgebracht opnieuw voor de commissaris gevoerd, door twee agenten, die hem scherp in het oog hielden.

De commissaris was een van die politie-beambten, die het zich liefst zo gemakkelijk mogelijk maken en er niet van houden, dat een arrestant, wiens schuld volgens hem vast staat, het hem lastig maakt, door halsstarrig te blijven ontkennen.

Hij hoopte dan ook dat de gevangene, na een nacht in eenzaamheid te hebben doorgebracht, wel eieren voor zijn geld zou hebben gekozen en inzien, dat verdere ontkenning hem niet zou baten.

Maar daarin zou de commissaris bedrogen uitkomen.

Nadat hij de arrestant een poos strak en streng had aangekeken en zijn keel had geschraapt, vroeg hij:

— Gij zult nu zeker wel uw ontkenning, dat gij schuldig zijt aan de dood van rechter Price intrekken?

— Ik trek mijn ontkenning niet in, antwoordde Taylor met bleek gelaat, maar met een vastberaden klank in zijn stem.

De commissaris maakte een gebaar van ongeduld.

— Maar zeg dan tenminste waar gij de nacht van de misdaad geweest zijt.

— Dat heb ik gisteren reeds gezegd.

— Praatjes, riep de commissaris driftig. Wij hebben naar die vrouw, Anna

Stewart, laten informeren. Niemand heeft haar gezien, niemand weet waar zij is. Als gij de waarheid gesproken hadt, dan zou zij zich hier als getuige à décharge hebben aangemeld.

Taylor haalde de schouders op.

— Als gij dat denkt dan kent gij de vrouwen slecht. Dat doen dergelijke meisjes nooit, en ik kan ze geen ongelijk geven. In ieder geval, ik heb deze nacht in haar gezelschap vertoefd. Als gij mij niet wilt geloven, is dat uw zaak.

De commissaris haalde zijn schouders op en snuffelde wat in de papieren, die voor hem op de tafel lagen en wisselde zacht enige woorden met de griffier, die naast hem aan de tafel zat.

Toen wendde hij zich weer tot de arrestant en zei:

— Uw betrekkingen met rechter Price, uw werkgever, waren in de laatste tijd slecht, niet waar?

— Zij zijn nooit erg goed geweest, gaf Taylor ten antwoord.

— Ik ben blij dat gij dat ten minste erkent, riep de commissaris op zegerende toon. Gij zoudt het trouwens niet kunnen ontkennen, want de bedienden hebben verklaard menigmaal een heftige twist tussen u en Mr. Justice Price te hebben gehoord.

De jongeman wierp de commissaris een doorborende blik toe, en vroeg op doffe toon:

— Wat hebben zij dan gehoord?

— Zij hebben, helaas, geen woorden verstaan, op een enkele uitzondering na, die zeer in uw nadeel is, maar hoe

dan ook, het staat vast dat gij herhaaldelijk met uw patroon getwist hebt.

Taylor gaf hierop geen antwoord, balde de vuisten en mompelde zacht voor zich heen.

— Wat zegt gij? vroeg de commissaris op scherpe toon.

— Niets, antwoordde Taylor onverschillig.

— Niets? Dan zal ik u zeggen, dat gij de enige zijt op wie de verdenking kon vallen deze misdaad te hebben gepleegd. Door uw halsstarrig ontkennen maakt gij er uw toestand niet beter op. Bovendien is het ons bekend, dat gij voor Miss Frazer, de nicht van Mr. Price gevoelens van... hm... liefde zulten we maar zeggen, koesterde, en Miss Frazer wordt algemeen beschouwd als de enige erfgename van haar oom.

De jonge man wierp de commissaris een felle blik toe, en deed een stap naar voren, maar aanstonds waren de beide agenten naast hem.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een agent van politie binnen met een visitekaartje in de hand.

— Een bezoeker die u wenst te spreken, commissaris, kondigde hij aan.

— Hebt gij hem niet gezegd dat ik op het ogenblik bezet ben met een hoogst ernstige zaak?

— De bezoeker komt juist in verband met deze kwestie, commissaris. Mylord heeft, naar hij zegt, u een zeer belangrijke mededeling te doen.

— Mylord? herhaalde de commissaris vragend.

Hij trok de agent het kaartje uit de hand en wierp er een blik op.

— Lord William Aberdeen, mompelde hij voor zich heen... Merkwaardig...

Daarop zei hij op luide toon tot de beide agenten:

— Breng de arrestant weg. Ik zal eerst Lord Aberdeen te woord staan. Aanstonds zullen wij het verhoor voortzetten.

Taylor liet zich kalm door de beide agenten wegvoeren.

Zodra de deur achter de drie mannen was dichtgevallen, drukte de commissaris op de belknop, die op zijn schrijftafel stond.

— Verzoek mylord binnen te komen, zei hij tot de agent, die bij de deur was blijven wachten.

De man ging heen en liet een ogenblik later Raffles en Charles Brand binnen.

De commissaris was opgestaan en trad de beide bezoekers enigszins verwonderd, maar hoffelijk tegemoet.

De griffier had een paar stoelen gereed gezet en allen gingen zitten.

De commissaris nam het woord en zei:

— Uw naam is mij bekend, mylord, en ik meen ook reeds het voorrecht te hebben gehad enige tijd geleden aan u te worden voorgesteld. Mag ik vragen wat het doel van uw komst is?

— Dat is in enkele woorden gezegd, commissaris, antwoordde Raffles. Laat ik beginnen met u voor te stellen aan mijn medewerker mijnheer Charles Brand.

De beide heren neigden even het hoofd.

Toen hernam Raffles.

— Het doel van mijn bezoek is u te vragen of het u bekend is, commissaris, dat de geneesheren het tijdstip waarop de dood van het slachtoffer van de moord in de Grossvenorstreet is ingetreden, op drie in de nacht stellen?

— Ik heb de stukken bestudeerd, mylord, antwoordde de commissaris enigszins kortaf.

— Daaruit blijkt dus dat de misdaad voor drie uur moet zijn gepleegd.

— Het ene vloeit uit het andere voort.

— De beklagde zegt, dat hij de bewuste nacht buitenshuis heeft doorgebracht. Gij hebt natuurlijk onderzoek laten doen omtrent de waarheid van deze verklaring?

— Dat spreekt vanzelf. Dat onderzoek leverde evenwel een negatief resultaat op. Wij hebben de genoemde jonge dame, een zekere Anna Stewart, niet kunnen vinden, en zij heeft zich ook niet aangemeld.

— Dat is jammer, omdat ik weet, dat Taylor zich gister nacht om kwart voor drie inderdaad in haar gezelschap bevond.

— En mag ik vragen hoe gij dat weet?

— Natuurlijk. Ik weet het omdat ik hem zelf gezien heb. En niet alleen ik, maar ook mijn vriend, die gij hier ziet.

Charles Brand knikte met het hoofd en zei:

— Zo is het commissaris.

Enkele ogenblikken heerste er een volkomen zwijgen in het vertrek, tot de commissaris op enigszins benepen toon zei:

— Gij zijt natuurlijk bereid, die verklaring onder ede te bevestigen?

— Als dat nodig is, natuurlijk, antwoordde Raffles.

Maar ineens scheen de commissaris iets in te vallen.

— Gij zegt dat het kwart voor drie was, toen gij Taylor zaagt?

— Geen minuut later. Een naburige torenklok liet juist een slag horen, en ik keek op mijn horloge, het was kwart voor drie.

— Maar... dan kan Taylor toch heel goed de misdaad om drie uur gepleegd hebben, riep de commissaris uit.

Er verscheen een ironisch glimlachje op de dunne lippen van de Grote Onbekende.

— Dat zou inderdaad niet onmogelijk zijn, commissaris, maar gij moet mij ten goede houden dat ik die opmerking maak: gij hebt mij nog niet gevraagd, waar ik Irwin Taylor zag. Het was in de Hampstead Road. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat het vandaar met een auto minstens een uur rijden is tot het huis van het slachtoffer in de Grosvenorstreet bij Hyde Park.

De commissaris liet zich achterover in zijn stoel vallen, maar zei niets. Daarom vervolgde Raffles:

— Ik zal u zeggen hoe het kwam, dat wij hem op dat late uur in de nacht zagen. Een der leden van de Windsor Club die in de omgeving van Hampstead woont, gaf gisteravond een zogenaamde bachelors partij om zijn afscheid van het vrijgezellenleven te vieren. Hij is veertig jaar, een zeer gezien lid van de Club, en, tussen haakjes ook van het Hoger Huis en ik wilde mij als vice-president niet onttrekken

aan de verplichting, bij dit feestje aanwezig te zijn. Het was bijna half drie, toen wij de woning van onze gastheer verlieten. Ik vond het welletjes, want ik zag dat de andere gasten nog niet aan vertrekken dachten.

Mijn vriend en ik konden niet aanstonds een taxi vinden en wij liepen ongeveer een kwartier voort, wat trouwens niet erg was, want het was heerlijk weer. Op een gegeven moment zagen wij op een hoek van een straat een heer staan die in een druk gesprek was gewikkeld met een jonge vrouw, wier uiterlijk niets te raden overliet. Het gelaat van de man werd helder bestraald door het licht van een lantaarn. Ofschoon wij ons verwonderden hem op dat uur van de nacht daar te zien, twijfelden wij toch geen seconde dat het Irwin Taylor was, de secretaris van Mr. Price.

— En... hebt gij hem aangesproken? vroeg de commissaris.

— Neen, Commissaris, antwoordde Raffles koel. De heer Taylor behoort niet tot mijn vrienden. Bovendien... ik ben er zeker van, dat hij het niet erg aangenaam zou hebben gevonden aldus te worden verrast. Ik geloof echter dat dat alles met de hoofdzaak niets te maken heeft, met uw welnemen. De hoofdzaak is, dat Irwin Taylor eergister nacht om kwart voor drie in Hampstead was en dus onmogelijk om drie uur een moord in de Grosvenorstreet kan hebben gepleegd.

— Maar wie zegt ons dat hij niet reeds de misdaad gepleegd had, toen gij beiden hem om kwart voor drie daar bij die lantaarn zagen staan?

— Dat kan de kastelein van de « Gekroonde Leeuw » in de Hampstead Road u zeggen, commissaris, antwoordde Raffles kalm. Wij gingen dit café binnen, om een auto-verhuurinrichting op te bellen. Aan het tafeltje naast het onze werd herhaaldelijk de naam van Irwin Taylor genoemd, en het bleek ons binnen enkele minuten dat de jongeman daar met Anna Stewart van 's avonds twaalf uur tot bijna half drie had vertoefd. Hij zou dus om half elf uit het huis van Mr. Justice Price vertrokken

moeten zijn, en het staat volgens het getuigenis van de bedienden vast, dat Taylor dadelijk na het eten het huis in de Grosvenorstreet heeft verlaten en nog niet terug was, toen zij zich ter ruste begaven, dat wil zeggen om half twaalf.

— Ja, als dat alles zo is, mylord, gaf de commissaris toe, dan moet Taylor natuurlijk onschuldig zijn.

— Dat zou ik ook denken, zei Raffles droog. Het was mijn plicht, de politie van mijn ervaringen van eergister nacht in kennis te stellen.

— Natuurlijk, mylord, zei de commissaris. Zoudt gij mij het adres van de « Gekroonde Leeuw » willen opgeven en de naam van de eigenaar?

Ik moet uw verklaring laten verifiëren... niets anders dan routine werk.

Raffles gaf de gevraagde inlichtingen en nam zijn hoed.

— Gij moet doen wat uw plicht is, zei hij. Als gij mij en mijn vriend nodig hebt, dan weet gij, waar gij mij kunt vinden. Ik heb de eer u te groeten, en u met uw volgende arrestant meer succes toe te wensen.

* * *

Toen zij die namiddag op de Club verschenen, vernamen Raffles en Brand daar, dat Irwin Taylor een half uur geleden op vrije voeten was gesteld.

* * *

Intussen was de zaak hiermede voor Raffles nog lang niet afgedaan.

Integendeel, het mysterieuze van het geval was door het feit, dat Irwin Taylor onschuldig was aan de misdaad, nog slechts toegenomen.

Verschillende vragen vroegen dringend om oplossing.

Die vrouw, bijvoorbeeld, die Anna Stewart, wie was zij? Welke rol speelde zij in het leven van Irwin Taylor?

Waarom had hij zulke zonderlinge nachtelijke uren een samenkomst met die jonge dame?

Raffles had slechts een vluchtige blik op haar opgemaakt gelaat geworpen, maar hij meende wel zeker te weten, dat hij dat gezicht met de grote donkere ogen aanstonds zou herkennen als hij het weerzag.

Hij nam zich voor, zo gauw mogelijk onderzoek te doen naar deze vrouw, want al stond het nu wel vast, dat Taylor niet zelf de oude rechter van het leven had beroofd, wilde hij toch wel wat meer van die verhouding weten.

De toekomst zou hem daartoe sneller dringen dan hij gedacht had, want nog die zelfde dag brachten de dagbladen het opzienbarende bericht, dat de politie Dr. Herbert Spencer had gearresteerd op beschuldiging van moord op rechter Robert Price...

HOOFDSTUK VI

BEZWARENDE GETUIGENISSEN

Toen de middagedities van de bladen verschenen, zaten de twee vrienden in de bibliotheek, waar het reeds begon te schemeren.

Brand, die de kranten uit de handen van de kamerbediende Gaston had aangenomen, knipte een schemerlamp aan en schudde de Daily Express open. Hij wist dat zijn vriend van hem verwachtte, dat hij het laatste nieuws, als naar gewoonte zou voorlezen. Hetgeen dan ook geschiedde.

— Het is een zeer merkwaardig geval, zei Raffles langzaam, toen Brand zweeg. Ik moet erkennen, dat deze arrestatie mij zeer treft en dat ik er volstrekt niet op gerekend had. Hoe was het ook weer met die verklaring van een zekere juffrouw Bliss?

— Dat is de oude dame, die kamers verhuurt op de bovenste verdieping van het huis van rechter Price. Een paar dagen geleden was een van haar huurders, een zekere Margrath, eensklaps ziek geworden. Zij haalde dokter Spencer er bij, die de zieke onderzocht en haar uitzond om een drankje te halen, naar hij zei een sterk vergif. Toen hij daarvan een geringe hoeveelheid in een zwakke oplossing aan de bewusteloze man had toegediend, stak hij het flesje bij zich met de woorden: «Dat kan mij nog wel eens van pas komen.»

— En om die reden arresteert men hem? riep Raffles uit. Is dat alles?

— De bedienden van Price zijn komen verklaren, dat er een geheime liefdesbetrekking bestond, in alle eer en deugd, wel te verstaan.

— Niets meer?

— Verder moet het een publiek ge-

heim zijn, dat Price zijn huisarts met een aanzienlijk legaat bedacht heeft.

Verder zou hij door met Kathleen Frazer te trouwen in het bezit komen van een aanzienlijk vermogen.

— Anders niet?

— Jawel, luister: Hij is in de moordnacht niet thuis geweest en weigert te zeggen, waar hij heeft vertoefd.

— Hola...la... riep Raffles uit. Dat is minder mooi. Wat heeft dit alles te betekenen, voor de duivel, en welk onderling verband bestaat er tussen al deze dingen? Daar moet ik meer van weten. Als Spencer werkelijk onschuldig is, waarom wil hij dan niet zeggen, waar hij die nacht geweest is?

— Misschien is er een vrouw in het spel, Edward, net als bij Taylor.

— Dat komt mij ongelooflijk voor, zei Raffles met overtuiging.

— Misschien heeft hij het met die andere voor goed willen uitmaken, opperde Brand. Ik zeg niet dat het zo is, het is maar een veronderstelling. Die vrouw woonde wellicht elders, niet in Londen. Dat wil hij natuurlijk niet voor Kathleen weten.

— Hoor eens, Charles, riposteerde Raffles, ik zeg niet, dat het onmogelijk is, maar het is wat ver gezocht. Waarom heeft hij die vrouw niet geschreven?

— Een brief is een gevaarlijk ding in de handen van een jalouse en verstoten minnares, gaf Brand snedig ten antwoord.

Raffles maakte daarop geen tegenwerping, dacht een ogenblik na, en vroeg toen:

— Zijn er nog meer bijzonderheden?

— Spencer droeg bij zijn arrestatie zijn rechterarm in een verband.

— Wat? riep Raffles uit. Was hij gewond?

— Ja. Ondanks heftig protest werd het verband door een gerechtsgeneesheer verwijderd; het bleek een vrij diepe steekwond te zijn, met een scherp spits wapen toegebracht.

— Zijn er bloedsporen gevonden?

— Nergens.

— Kun jij je voorstellen, waar eensklaps dat scherpe spitse wapen vandaan is gekomen?

— Ik niet.

— Ik zal je eens mijn mening zeggen, Charles. Als dokter Spencer de moord gepleegd heeft, moet hij, om te beginnen, door een medeplichtige zijn binnengelaten, want ik herinner mij uit het verslag, dat je mij zoëven hebt voorgelezen, dat de bedienden hem op die dag van de moord in het geheel niet hebben gezien. Heeft Price hem zelf de deur geopend, midden in de nacht? En als wij deze onwaarschijnlijkheid aannemen, hoe is het vergif hem dan toegediend? Het was een uiterst snel werkend vergif, zegt het rapport. Hij kan ternauwernood nog enkele seconden geleefd hebben, nadat hij het had binnengekregen. Hoe is het dan te verklaren, dat hij in zijn bed lag? Waarom heeft de moordenaar dan niet, om aan zelfmoord te doen geloven, wat van dat vergif achtergelaten, wat toch zeer gemakkelijk was en waaraan een geneesheer zeker het eerst zou hebben gedacht?

Charles Brand antwoordde niet, en Raffles vervolgde:

— Neen, er moet een andere oplossing gevonden worden, en in dit geval denk ik het eerst aan die wond van dokter Spencer, het was immers een lange smalle wond?

— Juist, als van een lancet of een bajonet, of...

— Of een degen misschien?

De twee vrienden waren tegelijkertijd opgesprongen en staarden elkaander zwijsend aan. Het scheen, alsof zij beiden dezelfde ingeyng hadden.

— Een duel misschien? zei Brand op

zachte toon.

— Wie weet? antwoordde Raffles.

Toen scheen hij een besluit te nemen.

— Luister eens, Charles. Hier moet gehandeld worden. Ga direct naar het huis van dokter Spencer en vraag zijn huishoudster uit. Zeg haar dat het om het bestwil van haar jonge meester gaat. En moet iets geschied zijn op de dag van de misdaad, waardoor Spencer gedwongen werd des avonds Londen te verlaten met bestemming naar... naar ik ben er riep hij plotseling uit. Naar een stad in het noorden van het land. Daarom drong hij er op aan dat Kathleen Frazer zo ver mogelijk naar het Zuiden zou vertrekken. Zij mocht niet vernemen wat hem uit Londen voerde.

Probeer te weten te komen, wat hij die dag deed, met wie hij sprak, kortom alles.

In die tijd ga ik naar Kathleen toe, en breng alles voor haar vertrek naar mijn oude vriendin Lady Fyre in orde. Zij kan hier nu niet langer alleen blijven in dat grote, sombere huis dan strikt noodzakelijk is. Morgen is de begrafenis; overmorgen moet zij vertrokken zijn. Ik wil dan tevens de slaapkamer nog eens zeer nauwkeurig onderzoeken.

De twee vrienden namen afscheid van elkaar en ieder ging zijns wegs...

Raffles liet zich door zijn chauffeur Henderson naar de Grosvenor Street rijden, terwijl Brand zelf zijn Morris Minor zou besturen.

Het was bijna half acht, toen Raffles zijn Bentley stopte voor het sterfhuis van Price.

De butler Barton opende de deur en Raffles zag, dat de oude dienaar nog steeds erg onder de indruk was van het gebeurde.

— Is Miss Kathleen te spreken, Barton? vroeg Raffles op zachte toon?

— Zij is thuis, mylord. Maar ik weet niet... er is bezoek, mijnheer Taylor is bij haar.

Een wrevelig gevoel maakte zich van Raffles meester, maar hij liet niets van deze aandoening merken en zei:

— Dat hindert niet, Barton. Ik ken mijnheer Taylor immers.

— Dan zal ik u aandienen, mylord.

— Dat is niet nodig, Barton. Ik weet de weg. Is miss Kathleen in haar bou-doir?

— Ja, mylord.

Raffles knikte de oude man toe en liep zacht en snel de trappen op.

Maar op de tweede verdieping bleef hij verbaasd staan.

De stemmen, welke hem uit het bou-doir bereikten, klonken luider dan men van twee personen die in een kalm gesprek met elkander zijn gewikkeld, kan verwachten.

Ineens ving zijn scherp gehoor enkele woorden op van een gesprek, dat hem ten zeerste verwonderde.

Het was duidelijk aan haar stem te horen dat Miss Frazer zeer opgewonden was.

— Ik zeg u, dat gij een laagheid begaat, als gij het geheim verraadt, riep het meisje met trillende stem. Gij hebt niet het recht, dat geheim te schenden, dat ik heb ontdekt toen ik in de papieren van Oom Robert zocht.

— Niet het recht? klonk het honend uit de mond van de jongeman. Wie zou er meer het recht toe hebben? Zou een zoon niet het recht hebben de naam van zijn vader op te eisen?

— Je weet heel goed, dat je dat niet kunt. Oom Robert was niet voor de wet getrouwd met... met die dame.

— Met die dame, wier naam gij nog steeds niet wilt noemen en die wel een zeer voorname positie moet bekleden dat gij haar aldus beschermt.

— Haar naam mag onder geen beding bekend worden. Zij hield oprecht van Oom Robert en ik vergeef haar alles van harte. Het kost mij moeite te geloven, dat jij de zoon bent van mijn lieve, goede oom. Groter verschil in karakter is niet denkbaar.

— Het is toch de zuivere waarheid, verweerde Taylor zich. Maar zoudt gij ook niet eens aan mij denken? Denkt gij dat het voor een man als ik aangenaam is om als bastaard door het leven te moeten gaan, onder een naam, die de mijne niet is, alleen omdat mijnheer mijn vader de eer... haha, wilde beschermen van een vrouw, die niets anders dan zijn...

— Houd je mond, ellendeling, riep het jonge meisje. Schoft die je bent. Zij was je moeder, en God geve dat jij slechts een tiende deel van haar edel hart had geërfd. En ga nu alsjeblieft weg. Ik wil je niet meer zien.

— Denk je dat ik niet weet, dat je in het buitenland een liederlijk, een slecht en misdadig leven hebt geleid, dat je zelfs tot in de gevangenis heeft gebracht? Ga weg. Ik noem je haar naam niet, nooit.

— Dus gij blijft bij uw weigering?

— Onverbiddelijk.

Een paar snelle schreden en een zwakke kreet van schrik...

Op dat moment vloog de deur open en Raffles verscheen op de drempel.

Als uit een steen gehouwen stonden de drie mensen elkander een ogenblik aan te zien.

Taylor was de eerste die sprak.

Er blonk een vals licht in zijn ogen.

— Lord Aberdeen. Wat verschaft ons de eer?

— De eer van mijn bezoek geldt zeker niet u, mijnheer, antwoordde Raffles afgemeten, terwijl hij de blik strak op de jongeman gevestigd hield. Ik kwam hier om met Miss Frazer te spreken. En daar ik bij dit onderhoud niet op de aanwezigheid van derden gesteld ben...

— Ah. Ik begrijp het. Ik ben hier te veel, misschien heeft mylord wel het een en ander vernomen bij het luisteren aan het sleutelgat, en...

Verder kwam hij niet.

Raffles was met een paar stappen bij hem, greep hem met beide handen in de borst, tilde hem zonder enige moeite op en droeg hem als het ware naar de deur.

— Ik wil door jou niet beledigd worden. Maak dat je weg komt, en als je het durft wagen, nog ooit deze jonge dame lastig te vallen dan zou ik je verpletteren, zoals men een vlieg dood trapt.

Taylor mompelde een lage vloek, en was het volgend ogenblik verdwenen.

Een paar seconden later klonk de harde slag van de straatdeur, die met geweld werd dichtgemaakt.

HOOFDSTUK VII

EEN OPZIENBARENDE ONTDEKKING

Even stonden Raffles en Kathleen Frazer elkander aan te kijken.

Toen zei Raffles zacht en bedachtzaam.

— Ik betreur het, miss Frazer, ongewild getuige te zijn geweest van wat hier zoëven voorviel. Ik kwam met de beste bedoelingen. Thans weet ik, dat die leegloper de natuurlijke zoon is van uw oom. Dat is alles wat ik vernomen heb en meer wil ik niet weten; dat is uw geheim en het geheim van uw overleden oom. De naam van die dame in kwestie blijve voor altijd alleen aan u bekend. Ik zou u zelf willen aanraden, de papieren welke daarop betrekking hebben en welke gij gevonden hebt, zo spoedig mogelijk te vernietigen.

— Dat was ik ook van plan, mylord, zei Kathleen Frazer met trillende lippen.

— Een vraag slechts: weet die dame dat Taylor haar zoon is?

— Neen. Men heeft haar, toen zij in blijde verwachting was gedwongen, een reis naar Italië te maken waar zij in het geheim moeder is geworden. Het kind is haar toen aanstonds ontnomen en pas veel later heeft zijn vader hem door een toeval hervonden. Ondanks alle zorgen aan hem besteed, wilde de jongen echter niet deugen en ontliet het huis van mijn oom, ofschoon deze hem met veel liefde en begrip behandelde.

Raffles had met een ernstig gelaat geluisterd en knikte met het hoofd.

— Nu wordt er ook veel duidelijk,

zei hij. De twistgesprekken tussen vader en zoon, de luiheid van de zogenaamde secretaris, zijn grote verteringen, om niet te spreken van zijn omgang met lichte vrouwen. Het is een groot geluk, dat hij zijn moeder niet kent, en nog meer, dat zij niet weet, wat er uit haar kind gegroeid is. Maar nu over iets anders. Het is u natuurlijk bekend, dat men dokter Spencer gearresteerd heeft?

In plaats van te antwoorden barstte het jonge meisje in snikken uit.

Raffles trad op haar toe en legde zijn hand op haar schouder.

— Niet huilen, zei hij. Die beproeving is maar van zeer tijdelijke aard. Ik ben er zeker van, dat hij gauw weer op vrije voeten zal zijn.

— Geloofst gij dat werkelijk? mylord? vroeg Kathleen. Ik vind het zo ellendig... waarom wil hij toch niet zeggen, waar hij die nacht geweest is?

— Daarvoor zal hij wel een gegronde reden hebben, miss Frazer. En naar de reden doe ik thans onderzoek. Beschouwt gij mij als een vriend?

— Dat weet gij wel, mylord.

— Zeg mij dan eens oprecht, zoudt gij het hem kunnen vergeven, als hij... vroeger een andere heeft liefgehad?

Een pijnlijke trek vloog over het gelaat van het jonge meisje, en twee tranen gleden langzaam over haar wangen, grote, glinsterende tranen.

— Ik houd zoveel van hem, was alles wat zij haast onverstaanbaar kon uitbrengen.

— Dan spreken wij hierover niet

meer, zei Raffles beslist. Maar nu zou ik u willen vragen of gij het goed vindt, dat ik de slaapkamer van uw oom nogmaals nauwkeurig onderzoek.

— Doe wat gij nuttig en nodig oordeelt, mylord, zei Miss Frazer.

— Als ik mij niet vergis, sliep uw oom eerst ergens anders?

— Ja maar hij verlangde naar wat meer ruimte.

— Dank u. Wacht hier op mij; ik weet de weg.

Hij knikte het jonge meisje vriendelijk toe, en begaf zich toen haastig naar het vertrek, waar de moord was gepleegd.

Hij maakte licht, en wierp een blik op het antieke praalbed, op het gelaat van de dode met de halfgeopende mond, waarop nog steeds de donkere vlekken zichtbaar waren.

Toen trad hij op het eeuwenoude praalbed toe, liep er een paar maal om heen en bleef toen in gedachten verdiept staan.

— Laat ons eens aannemen, mompelde hij, wat ook het waarschijnlijkst is, dat de moordenaar zich hier reeds in de kamer bevond, toen Price binnenkwam om zich ter ruste te begeven. Dan doet zich het eerst de vraag voor: hoe is hij binnengekomen? Zou toch een van de bedienden hem stil hebben binnengelaten? Het blijft mogelijk. Hoe dan ook, het is zo goed als zeker, dat de moordenaar zich in dit vertrek heeft bevonden, toen Price hier binnenkwam. Wij moeten dus naar een schuilplaats zoeken.

Raffles begon langzaam de ronde te doen in het grote vertrek.

— Misschien, vervolgde hij, heeft hij achter de gordijnen voor het raam gestaan, maar die hangen vlak tegen de raamposten, en daar deze elektrische lampen het vertrek zeer helder verlichten, zou de oude man waarschijnlijk de ongewone vorm van de gordijnen hebben opgemerkt. Onder de divan dan? Neen, de poten zijn te laag bij de vloer, daar kan een man zich onmogelijk onder hebben verborgen. In een kast? Muurkasten zijn hier niet, zoals ik zie, het zou dus in gindse

linnenkast geweest moeten zijn.

Maar die kast is zeer ondiep, het is niet onmogelijk maar toch niet waarschijnlijk. Laten wij eerst maar eens verder zien.

Weer begon hij zijn ronde door de kamer, en wéér bleef hij voor het monumentale praalbed staan, met zijn tors gedraaide stijlen en zijn hemel, die tot dicht onder de zoldering reikte.

— Een geweldig stuk, een bed als een kamer apart, mompelde Raffles in zich zelf. Men zou desnoods boven...

Hij voltooide de zin niet, trok haastig een tafel tot dicht bij het bed, klom er op en kon nu juist een blik boven op de hemel werpen.

Aanstonds klonk een zacht gefluit van zijn lippen.

— Aha. Zit het zo? Wel, wie zou daarop zijn gekomen? Dat is handig bedacht. Laat ons eens zien of dat dak een man van mijn gewicht kan dragen.

Hij trok zich tegen de spijlen van het ledikant omhoog en kroop boven op de hemel, die van sterk hout gemaakt bleek te zijn.

Er was juist ruimte genoeg, om op zijn buik over de oppervlakte te kunnen kruipen.

Raffles onderzocht die zoldering nauwkeurig, hetgeen niet zo gemakkelijk ging, daar het licht slechts sporadisch tot hier kon doordringen.

Maar Raffles scheen gevonden te hebben wat hij dacht te zullen vinden, want hij glimlachte voldaan.

Hij liet zich langs een der bedstijlen weer naar beneden glijden, en bleef midden in de kamer even staan.

— Nu geloof ik ook te weten, waarom de deur geopend is, zei hij peinzend.

Toen liep hij snel de trap op naar boven en klopte op de eerste de beste deur, die hij in het oog kreeg.

Een oude dame verscheen op de drempel.

Het was juffrouw Bliss, de kamerverhuurster.

Zij keek Raffles verwonderd aan en vroeg:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer? Komt gij misschien om een ka-

mer te huren? Dan treft gij het, want er is juist een vrij gekomen.

— Een volgende keer houd ik mij aanbevolen, miss, zei Raffles glimlachend. Maar thans kom ik voor een andere gelegenheid.

— Gij schijnt mij niet te herkennen, zei Raffles.

— Ik moet u eerlijk bekennen, ik heb een slecht geheugen voor gezichten.

— Ik ben Lord William Aberdeen en was een goed vriend van uw buurman rechter Price, die op zulk een ellendige wijze om het leven is gekomen.

— Ik vraag u duizendmaal excuus mylord, riep de vrouw uit. Zeker, nu herken ik u. Kom binnen, alstublieft.

Mrs. Bliss ging hem voor naar een keurig gemeubeld vertrek, haar eigen woonkamer.

Zij schoof een stoel aan en keek hem vol verwachting aan.

— Ik zal u niet langer in het onzekere laten, Mrs. Bliss, begon Raffles. Mijn komst staat in verband met de arrestatie van dokter Spencer.

Ten gevolge van uw verklaring voor de commissaris van politie heeft men hem in verzekerde bewaring genomen.

Aanstonds haalde Mrs. Bliss een zakdoek te voorschijn om daarmede de tranen af te wischen die haar in de ogen waren gekomen.

Haar stem trilde toen zij zei:

— Het was toch mijn plicht, mylord. Het is precies zo gegaan, als ik het aan de commissaris heb medegedeeld.

— Ik geloof gaarne, zei Raffles op zachte toon; gij hebt gemeend het beste te doen, maar ik verzeker u dat mijnheer Spencer niets met de misdaad uitstaande heeft, en ik hoop dat te kunnen bewijzen, als gij mij daarbij wilt helpen.

— Als dat waar is, mylord, dan zal mij dat een pak van het hart zijn, riep de oude dame uit. Want ik wil wel bekennen dat ik geen ogenblik rust heb gehad, nadat ik mijn aangifte had gedaan.

— Dat neem ik gaarne van u aan, Mrs. Bliss, zei Raffles; zoudt gij mij op een paar vragen willen antwoorden?

— Natuurlijk wil ik dat, mylord, zei

de oude dame, terwijl zij haar ogen afwiste.

— Hebt gij op het ogenblik veel huurders?

— Slechts twee, mylord. De derde is gisteren vertrokken.

— Wie zijn die twee huurders?

— Een oude onderwijzeres en een gepensioneerd majoor.

— Wonen zij reeds lang bij u?

— De eerste bijna zestien jaar, de tweede bijna twaalf.

— Dus die zijn het niet, mompelde Raffles, om daarop luid te vervolgen: Was die derde huurder ook reeds lang bij u?

— Neen, mylord, nog geen zes weken. Hij was een tamelijk lastig heer en ik ben eigenlijk blij dat ik hem kwijt ben. Hij had een heel goede kamer en toch verzocht hij mij een paar weken geleden hem een andere te geven, die zeker niet zo goed was.

— Hoe heette die huurder? vroeg Raffles.

— Margrath, mylord, William Margrath.

— Hij heeft zeker geen adres achter gelaten?

— Neen.

— Wat was zijn werk?

— Hij zei dat hij auteur was, dat hij voor een paar tijdschriften werkte en hij mocht nooit gestoord worden als hij uren lang op zijn kamer zat.

— Hoe zag hij er uit?

— Een kleine man, mylord, een beetje scheef in de schouders, met licht blond haar, dat vreemd afstak bij zijn donkere ogen. Hij miste twee voortanden in de bovenkaak en had dikke rode lippen.

— Uw beschrijving is heel duidelijk Mrs. Bliss. Zou ik zijn kamer eens kunnen zien, ik bedoel de laatste welke hij bewoond heeft.

— Met genoegen, mylord, zei de kamerverhuurster, die opstond en Raffles verzocht haar te volgen.

Aan het einde van een lange gang bleef zij staan en opende de deur van een goed gemeubeld vertrek.

Zij draaide de schakelaar van het elektrische licht om en zei:

— Hier heeft hij gewoond, mylord.

Raffles wierp een vluchtige blik om zich heen en liep toen regelrecht naar de tafel, die in het midden van het vertrek stond.

Tot niet geringe verbazing van de vrouw, trok hij de tafel ter zijde en sloeg het tapijt om.

— Die vervelende vent heeft mijn vloerzeil vernield, riep Mrs. Bliss plotseling uit, terwijl zij wees naar een plek midden op de vloer, waar een vierkant stuk van het vloerzeil, blijkbaar met een scherp mes, was uitgesneden, en daarna weer los in de opening gelegd.

Raffles glimlachte flauw en zei:

— Ik zal u aanstonds tonen, waarom hij dat deed.

Hij nam het stuk zeil weg, zodat de houten vloer bloot kwam.

Ook uit de vloer was een vierkant stuk gezaagd, hetwelk Raffles zonder veel moeite uit de opening kon lichten.

Met een onwillekeurige beweging greep Mrs. Bliss Raffles bij de arm en riep op hese toon:

— Wat moet dat betekenen, mylord?

— Kijkt u maar door het gat, dan kunt gij zelf antwoord op die vraag geven, zei Raffles.

De vrouw boog zich over de opening en deinsde met een kreet van afschuw terug.

Door het gat en door een klein luikje nauwelijks een hand breed, dat in de vloer was aangebracht, keek men juist in 't zwartgekleete gelaat van de dode.

— Begrijpt gij nu wat het betekent? vroeg Raffles.

— Ik geloof dat ik het doorzie, mylord, maar het is te vreselijk om er aan te denken. Grote hemel, dat ik die ellendige moordenaar zes weken lang in huis heb gehad. Het is om het te besterven.

De oude vrouw wankelde naar een stoel en liet er zich op neervallen, terwijl zij het gelaat met de handen bedekte.

— Begrijpt gij nu, Mrs. Bliss, waarom die vent van kamer wilde veranderen? Hij had van een medeplichtige vernomen, dat Mr. Price zijn slaapka-

mer eveneens verplaatste.

— Maar waarom deed hij het, mylord? vroeg de oude vrouw.

Raffles haalde de schouders op.

— Daarop kan ik u nu nog niet antwoorden, maar wij hebben hier waarschijnlijk te doen met een wraakneming. Het is bekend dat Mr. Justice Price een streng rechter was en het is niet onmogelijk, dat hij in vroeger jaren een man veroordeeld heeft, die in de gevangenis het voornemen maakte zich te zullen wreken, zodra hij vrij kwam.

— Maar ik begrijp niet, mylord... hoe is hij door dat kleine luikje gekropen?

Ondanks de ernst van de toestand, kon Raffles een glimlach nauwelijks onderdrukken.

— Hij is niet door dat luikje gekropen, Mrs. Bliss. Hij heeft zich door dit gat tot op de hemel van het ledikant laten zakken, en vervolgens, waarschijnlijk met een windpistool een glazen kogeltje gevuld met een dodelijk, snel werkend vergift in de open mond van de slapende man geschoten. Het luikje kon hij met behulp van een dun koordje vastzetten, zodat er niets van te bespeuren viel.

Onder het spreken had Raffles alles weer op zijn plaats gebracht.

Hij wendde zich nu weer tot Mrs. Bliss en zei:

— Nu moet ik u zeer dringend verzoeken, over dit alles het strengste stilzwijgen in acht te nemen. Ik zelf zal, als het nodig mocht blijken, de politie wel van mijn ontdekking op de hoogte brengen. De moordenaar is, zoals gebleken is, een zeer sluwe vos en bij het geringste wantrouwen van zijn kant zou hij zeker spoorloos verdwijnen.

— Ik beloof u dat ik zal zwijgen als het graf, mylord. Ik zou er onmogelijk over kunnen spreken. Het is al vreselijk er aan te moeten denken.

— Probeer het te vergeten, Mrs. Bliss zei Raffles vriendelijk. De moordenaar zal, geloof ik, niet lang meer op vrije voeten lopen.

Hij nam met enige opbeurende woorden afscheid, en haastte zich naar het boudoir van Miss Frazer terug.

Het jonge meisje zat vol spanning op hem te wachten.

Zij stond direct op toen hij binnentrad en kwam hem tegemoet.

— Welnu, mylord? vroeg zij.

— Welnu, miss Frazer, dokter Spencer is, zoals wij trouwens wel wisten aan deze afschuwelijke moord totaal onschuldig.

— God zij geloofd, riep het meisje

uit. Vertel mij alstublieft wat gij ontdekt hebt.

In korte woorden deelde Raffles haar mede, welke ontdekking hij had gedaan waarna hij haar verliet met de belofte aanstonds de nodige maatregelen te nemen, opdat de jonge dokter uit zijn hechtenis zou worden ontslagen.

Het was bijna elf uur toen Raffles eindelijk zijn huis in de Cromwellstreet bereikte.

HOOTDSTUK VIII

DE VERWONDING VAN DOKTER SPENCER

Het eerste, dat Raffles deed, toen hij de buitendeur achter zich sloot, was Gaston, die kwam aanlopen om hem uit zijn jas te helpen te vragen of Charles Brand thuis was.

— Mijnheer Brand is nog geen tien minuten geleden teruggekeerd, mylord, antwoordde Gaston. Hij scheen zeer opgewekt te zijn, want hij floot een deuntje.

— Zo, dat is een goed teken, Gaston, riep Raffles lachend uit.

Hij begaf zich aanstonds naar de bibliotheek, daar hij wel wist dat Brand zich daar het liefst ophield.

Inderdaad trof hij hem daar aan, en de jonge man sprong vrolijk op, toen Raffles binnentrad en riep uit:

— Als je evenveel succes hebt behaald als ik, Edward, dan kunnen wij elkander geluk wensen.

— Laten wij dat dan maar doen, zei Raffles lachend, want ik weet wie de moordenaar is.

De jonge man slaakte een kreet van verbazing.

— In zulk een korte tijd? riep hij uit. Dat is haast ongeloflijk.

— Och Charles, het heeft niet veel te betekenen, het is eenvoudig het gevolg van een logische redenering. Ik zal je aanstonds alles vertellen, maar deel mij eerst het resultaat van je onderzoek mee.

— Goed. Luister. Overeenkomstig je verlangen, begaf ik mij het eerst naar het huis van dokter Spencer. Zijn huishoudster was natuurlijk een beetje verwonderd, zo laat nog bezoek te krijgen.

Ik stelde de oude dame, die naar haar rode ogen te oordelen een aardig deuntje gehuild had, met een paar woorden gerust en deelde haar het doel van mijn komst mede. Ik begon met haar te vragen of zij zich iets herinnerde van hetgeen Dr. Spencer op de dag van de moord gedaan had. Gelukkigerwijze bleek zij een goed geheugen te hebben en kon zij mij precies zeggen wat Spencer die dag gedaan had. Hij was op zijn gewone tijd opgestaan, was naar het ziekenhuis vertrokken, waar hij dienst had en om één uur thuis gekomen om te lunchen. Hij was opgewekt en vriendelijk, zoals altijd. Om half twee begon zijn particulier spreekuur. Er waren die dag veel patiënten, zodat hij pas om drie uur kon vertrekken. Toen hij terugkwam, was het half vier, ofschoon hij haar gezegd had, dat hij naar Mr. Price ging. Er scheen iets gebeurd te zijn, dat hem ontstemde. Hij was bleek en ernstig, en begaf zich aanstonds naar zijn werkkamer, waar hij zich opsloot en een paar brieven schreef. Inmiddels had hij haar uitgezonden om een spoorboekje te kopen. Toen zij daarmee binnen wilde treden, moest zij eerst wachten tot hij de deur geopend had, want die was op slot. Toen zij een vluchtige blik op zijn schrijftafel wierp, zag zij daar een stuk of zes brieven liggen, die reeds in de enveloppen staken en van postzegels waren voorzien. Spencer nam het pakje brieven op en zei op ernstige toon tot haar:

— Mrs. Stevenson, als ik over twee dagen nog niet terug ben, wees dan zo goed deze brieven, die ik hier in deze

lade leg, te posten, maar vooral niet eerder.

— Begrepen... En verder?

— Omstreeks halfzes kwam er bezoek van twee heren, waarvan zij er een goed kende; het was Lord Blackmouth. Ook zij waren stil en weinig spraakzaam. De heren dineerden samen en verlieten tegen achtuur gezamenlijk het huis.

— Alles is dunkt mij, duidelijk, Blackmouth en die andere waren natuurlijk zijn getuigen voor een duel. Heb je misschien nog meer ontdekt?

— O ja, nog veel meer.

— Vertel op.

— Miss Stevenson, de huishoudster, die natuurlijk erg nieuwsgierig was geworden ging zijn werkkamer binnen en vond op de schrijftafel een snippertje papier, waarop met potlood het vertrekur en de aankomst van een paar treinen naar Cambridge waren opgetekend. Zij begreep natuurlijk niet wat hij daar zo eensklaps moest uitvoeren, maar ik begreep het des te beter. Enfin, ik wist genoeg.

— Toen heb je je onderzoek zeker elders voortgezet?

— Natuurlijk. Ik ben naar Lord Blackmouth gegaan, die ik, gelukkig, thuisstrof. Ik vertelde hem op de man af, wat ik te weten was gekomen en wat ik kwam doen.

— Wilde hij iets loslaten?

— In het eerst niet, maar toen ik hem onder het oog bracht, dat hij door zijn zwijgen de eer en het leven van zijn vriend in gevaar bracht, werd zijn tong lossler. Zie hier wat er gebeurd was. Op weg naar Mr. Justice Price kwam Spencer Lord Blackmouth tegen, die hij in lange tijd niet had gezien. Deze troonde hem mede naar een restaurant in Piccadilly, en daar wilde het noodlot, dat Spencer van aangezicht tot aangezicht kwam te staan tegenover zijn vroegere verloofde met wie hij destijds gebroken had. Dat meisje, dat zeer haatdragend scheen te zijn, was in gezelschap van een kapitein der kurrassiers, die misschien niet al te nuchter meer was, vertelde deze man, misschien wel met de nodige ware of on-

ware details van haar vroegere liefde en stookte hem op in dat volle restaurant ruzie te zoeken met de jonge dokter.

— Nu, de rest kan ik mij wel begrijpen, riep Raffles uit. Spencer is er de man niet naar om zich ongestaft te laten beledigen. Maar er is toch één ding dat ik niet begrijp.

— En dat is?

— Dat het duel niet hier ergens in de omgeving plaats had.

— O, daarvoor was een heel eenvoudige reden. De kapitein was namelijk met verlof in Londen en moest zich nog dezelfde dag bij zijn regiment aanmelden, dat te Cambridge in garnizoen ligt.

— Nu is mij alles duidelijk, riep Raffles uit. Natuurlijk kon hij dat onmogelijk aan Miss Frazer vertellen. Ik bewonder hem, dat hij verkoos die aanklacht op zich te laten rusten, dan te bekennen dat hij geduëlleerd had om een vroeger liefde.

Gelukkig schijnt hij er goed afgekomen te zijn.

— Een prik in zijn arm, dat is alles.

— En de andere?

— Die is er minder goed afgekomen, en is voor minstens drie maanden van de kaart.

Raffles sprong op en riep uit:

— Wij mogen geen ogenblik aarzelen, Charles, wij moeten er voor zorgen, dat Spencer onmiddellijk in vrijheid wordt gesteld.

— Accoord, maar nu eerst jouw verhaal.

— Dat is waar, nu is het mijn beurt.

En nu deelde Raffles de jongeman mee wat hij in de slaapkamer van Price ontdekt had.

Charles luisterde zonder een enkele opmerking te maken.

Toen Raffles gereed was, riep de jongeman uit:

— Zie zo... dat is dat. Nu de politie opgebeld.

— Wacht even er is nog een kleinigheid, zei Raffles.

— Wat verlang je nog meer?

— Ik verlang de dader te pakken te krijgen.

— Wij zullen er meteen werk van maken. Je gaat toch zeker met me mee?

— Dat kun je wel begrijpen.

— Vooruit dan.

De beide vrienden haastten zich hun plan ten uitvoer te brengen.

James Henderson, werd per huistelefoon opgebeld en reed een paar minuten later met de grote Rolls Royce voor.

Geen twintig minuten later stopte Henderson voor het hoofdbureau van politie Scotland Yard en een kwartier daarna waren hoofdinspecteur Baxter en inspecteur Sullivan van alles wat er gebeurd was op de hoogte gebracht.

— Wij danken u zeer voor uw inlichtingen, mylord, zei Sullivan, en wij zullen aanstonds onze maatregelen nemen. Gij zult ons wel toestaan dat wij ook Lord Blackmouth en de andere getuige ondervragen?

— Dat spreekt van zelf, inspecteur.

Deze sloeg een telefoongids op en had enige ogenblikken later uit de mond der beide secondanten de verklaring opgetekend, dat Herbert Spencer zich inderdaad in de nacht van de moord te Cambridge had bevonden, op acht uur sporens van Londen verwijderd en daar om zeven uur 's ochtends geduëleerd had met een kapitein der kurasiers.

Zodra dit vaststond werd er een ijlhede naar de directeur van het Huis van Bewaring gezonden en een half uur daarna drukte Dr. Spencer Lord William Aberdeen geroerd en met vochtige ogen de hand.

Het was intussen bijna één uur na middernacht geworden.

— Nu blijft er niets meer over, mylord, dan nasporingen te doen naar de moordenaar en dat zal ons niet zo heel moeilijk vallen, dunkt mij, na de beschrijving welke gij ons van hem gegeven hebt, zei inspecteur Sullivan.

— Dat hoop ik, inspecteur, zei Raffles. Het spreekt vanzelf dat gij op mijn hulp kunt rekenen, als gij die mocht nodig hebben.

— Heel graag, mylord, riep de de-

tective uit. Wij verlangen niets liever. Gij hebt ons in deze zaak reeds grote diensten bewezen, waarvoor wij u oprecht dankbaar zijn.

Een onmerkbaar glimlachje vloog er over het gelaat van de Grote Onbekende. Inspecteur Sullivan zou misschien wel anders gesproken hebben, als hij geweten had tegen wie hij had.

Intussen had Marholm, de secretaris van hoofdinspecteur Baxter, een lijvig register opgeslagen.

Daarin stonden de namen van alle veroordeelden tot langdurige gevangenisstraffen, de datum van hun arrestatie, van het vonnis, van hun opneming in de gevangenis en van hun ontslag.

Ook hun signalement en van de meesten het portret, waren er in opgenomen.

— Wel, Marholm, heb je al iets gevonden? vroeg Sullivan na een poosje?

— Ik geloof het wel inspecteur luidde het antwoord, op de naam na. De beschrijving van mylord past er voortreffelijk op. Een kleine man met rosbond haar, donkere ogen en enigszins scheve schouders.

Hij werd tien jaar geleden door Mr. Justice Price veroordeeld tot negen jaar gevangenisstraf wegens inbraak, vergezeld van poging tot moord. Hij is elf maanden geleden vrij gekomen. Maar zijn naam is niet Margrath.

— Hoe heet hij dan?

— Zijn naam is Hugh Stewart.

Raffles en Brand slaakten tegelijkertijd een kreet.

— De man van Anna Stewart, riep Brand uit.

— Of de broer, voegde Raffles er aan toe. Nu wordt mij alles duidelijk.

— Maar als dat zo is, mylord, dan is de vogel binnen een half uur geknipt, riep Sullivan uit.

— Hoe zo?

— Wel, Anna Stewart is een welbekende variété-artieste die bij de politie allesbehalve gunstig staat aangeschreven. Zij is reeds meermalen met ons in aanraking geweest...

— Nu dan zou ik niet aarzelen, meende Raffles.

— Dat ben ik ook niet voornemens, mylord.

Sullivan drukte op de knop van een elektrische bel.

Een ogenblik later stonden er twee rechercheurs en drie agenten in het vertrek, wachtend op zijn bevelen.

Snel en duidelijk gaf Sullivan zijn instructies, en een paar minuten later was het kleine troepje onder zijn aanvoering vertrokken.

Tegelijkertijd verlieten Raffles en

Brand Scotland Yard in gezelschap van dokter Spencer wiens dankbaarheid geen grenzen kende.

Een half uur later was Hugh Stewart, de moordenaar van Mr. Justice Price, ondanks zijn hevig verzet, in de woning van zijn zuster gearresteerd.

Dank zij de hulp van de Grote Onbekende, was ook deze misdaad gewroken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het groene spook

